

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 310: Tất Cả Bình Đẳng. Do Không Tự Cho Mình Là Đúng, Nên Có Thể Không Tranh Cãi

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 024)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Nhất thiết bình đẳng. Do bất tự thị, cố năng vô tránh.】 *(Dịch nghĩa: Tất cả bình đẳng. Do không tự cho mình là đúng, nên có thể không tranh cãi.)*

Phàm là có sự tranh chấp, nhất định là do chấp trước vào thành kiến của chính mình, tự cho mình là đúng. Hai người đều tự cho mình là đúng, mới xảy ra tranh chấp; bạn cho là đúng, tôi không tự cho là đúng, thì sẽ không có việc gì rồi. Bạn tranh tôi nhường, thì sẽ không thể nào tranh cãi được.

Đánh nhau, phải hai người đối đánh thì mới đánh được; một người đánh, một người nhường, đánh không được. Cãi nhau cũng như vậy, hai người đối mắng thì mới âm ỉ; một người mắng, một người im lặng không lên tiếng, họ sẽ không mắng nữa.

Do đây có thể biết, người đánh nhau, người cãi nhau, trình độ của hai người là bằng nhau; một người cao, một người thấp thì không thể cãi nhau được. Người có trình độ cao sẽ nhường, thì cãi không được. Cái này cần phải học, học được rồi thì cả đời bạn đều rất hạnh phúc.

Nếu như bạn cãi nhau với người ta, bản thân bạn phải sanh tâm hổ thẹn. Tại sao vậy? “Mình và họ giống hệt nhau”, không giống nhau thì làm sao mà cãi nhau được!

Hồi nhỏ chúng tôi đi học, trường học hiện nay và giáo dục ngày trước không giống nhau. Hiện nay tự do dân chủ, thầy cô đối với học sinh rất khách khí. Thời tôi đi học đó, thầy giáo rất tôn nghiêm, học sinh phạm lỗi thì bị phạt đòn, đánh lòng bàn tay, phạt quỳ. Hai bạn học cãi nhau, cả hai người đều bị phạt quỳ cùng một lượt.

Chúng tôi làm học sinh, trong lòng rất không phục, rõ ràng biết bạn học này có lý, bạn học kia vô lý, tại sao hai người cùng bị phạt quỳ? Đến sau này học Phật mới hiểu ra, hai người là như nhau, phạt đúng lắm, một chút cũng không sai. Nếu một người thực sự tốt, người tốt sẽ nhường, sẽ không gây chuyện, không thể cãi nhau. Nhất định là [trình độ] như nhau, phạt cả hai là tuyệt đối chính xác. Mới biết thầy giáo không làm sai, là chúng tôi nghĩ sai, chúng tôi có thiên kiến, thầy giáo làm đúng.

Câu **“Do bất tự thị”** (Do không tự cho mình là đúng) này rất có đạo lý. Đừng tự cho mình là đúng, đừng tự cho mình là tài giỏi, đừng tự cho mình là thông minh, [như vậy] đều là chuốc lấy thị phi, đều là chuốc lấy phiền phức. Xã hội hiện nay thường nói, bạn giữ mình ở vị trí thấp (khiêm hạ), thì tốt! Đừng tranh giành với người.

Nhất là học Phật, phải học từ đâu? **“Với người không tranh, với đời không cầu”**.

Vô tranh vô cầu, thì tất cả đều buông xả rồi, tất cả đều không chấp trước nữa, niệm Phật vắng sanh không có chướng ngại. Niệm Phật không thể vắng sanh, chính là vì bạn vẫn còn tranh, bạn vẫn còn cầu. Có tranh có cầu thì người chịu thiệt thòi là chính mình, cái thiệt thòi này lớn lắm! Không thể vắng sanh, lại tiếp tục không ngừng trôi lăn trong lục đạo luân hồi, bạn nói xem phiền phức này có lớn không? Cái thiệt thòi này quá lớn rồi, cho nên trước tiên phải học “Vô tranh”.

Tôn giả Tu Bồ Đề đối với tất cả người, sự, vật đều không tranh. Đức Thế Tôn tán thán Ngài, nêu gương Ngài, chính là dạy chúng ta học theo Ngài, dụng ý là ở chỗ này.